

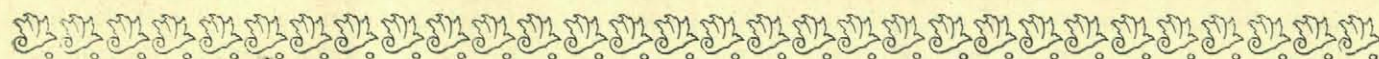
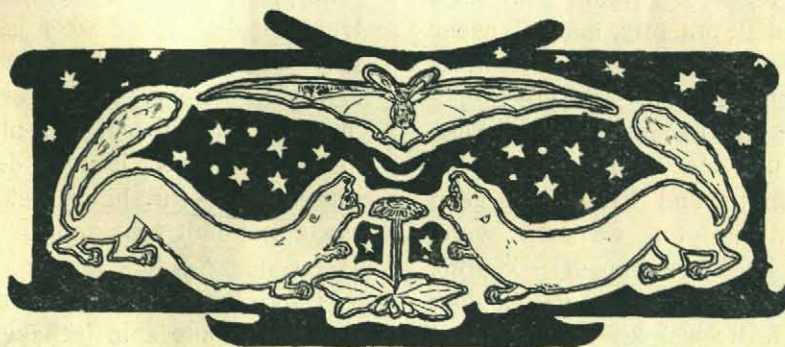
natuurlijkhebbers wordt bezocht, want, werkelijk, het zal de moeite loonen, en allicht zal er nog veel ontdekt worden, wat tot nu toe in 't duister was gehuld. 'k Heb gepoogd, een en ander over Zuid-Beveland te zeggen, dat anderen opwekken zou, dit schoone hoekje van den vaderlandschen bodem met een bezoek te vereeren. 'k Heb doodeenvoudig verteld, wat ik heb waargenomen en dat is niet veel; bovendien zullen vele dier waarnemingen onvolledig zijn, die een ander, beter opmerker misschien juister zal zien en dat juist zou ik gaarne

willen; dat de Zuid-Bevelandsche flora en fauna wat meer bekend werd en dat daardoor de natuurstudie bij de Zeeuwen wat sterker werd.

Komt, natuurlijkhebbers, komt dezen zomer in Zeeland en geniet daar van de schoone natuur, van de heerlijke stadsgezichten, het teekenen en fotografeeren overwaard, geniet daar van alles wat de natuur oplevert en dan zult gij erkennen:

„Zeeland was tot nog toe te veel vergeten; we hadden een verzuim goed te maken!“

TRIPLEX.

Lief en leed uit den achterhoek.

In onze jeugd was het waarlijk een evenement, als er een brief uit Goor kwam. Goor! Wel dat was bijna Duitschland, vonden we. Wij logeerden ook wel eens in Arnhem, maar dat was heel wat anders. In Goor sprak men half Duitsch, betaalde met Duitsch geld. Geen wonder, dat we verrukt waren, wanneer wij tegen den vacantietijd een couvert zagen, met de bekende (waarlijk ook wat Deutsche) hand geschreven, want dat beteekende zooveel als een invitatie om een week of drie te komen logeeren. Behalve de vele andere aantrekkelikheden trok me ook de plantenrijkdom aan. Ik had toen al iets, dat naar een herbarium geleek. Wat maar eenige overeenkomst met elkander had, zette ik naast elkander. Zoo vond ik later, toen ik er wat meer van leerde en in Heukels thuisraakte een *epilobium* tusschen de *ranunculaceen* een blad van *alchemilla* vulg. (wat is zoo'n blad toch mooi) tusschen *geranium* bladen; en *papilionaceen*, *labiaten*, *scrophularineen* enz. in schilderachtige wanorde door elkander. Maar ik was een echte liefhebster van planten en bloemen en was op heel goede voet met Schepers, den tuinman. Ik liet me de „*stremonium*“ (*datura stramonium*) wijzen, die niet uit den grond wilde, al werd „ie er uit gebrand,“ ik zag iets van ontginning in 't klein, waar een stuk slechte grond werd verbeterd met lupine „voor den stinkstof

weet u?“, zei de tuinman. Ik zag augurken, asperges, peren, druiven, pruimen, abrikozen en perziken groeien en vond dit heel wat anders, dan ze in A. op tafel te krijgen of in de winkels te zien.

Met hoe weinig kennis ik ook zocht, vond ik toch nog al eens iets bijzonders, ik denk dus, dat er voor ware kenners heel wat te vinden is, zoo niet in Goor zelf, dan toch in den naasten omtrek. In het Sterrebosch, vond ik mijn eerste Orchidee, zonder te weten, dat het er een was, maar mijn gastheer bracht me op de hoogte. Een prachtige tros van witte bloemen met lila teekening. Een poosje later lag ik in een greppel, waar ik een groote gele bloem zag. Helaas, ik heb haar niet kunnen bemachtigen en werd vol krabbels (dat hebben de braamstruiken me geleverd) uit de, gelukkig droge, greppel gehaald. In een bosch bij Lochem, was de grond als bezaaid met *Majanthemum bifolium*, met halfrijpe vruchten. Zoo wijs werd ik eerst vele jaren later, toen ik bij Enschede, in 't voorjaar, een massa van die lieve bloempjes vond, en ze thuiskomende zonder moeite determineerde. Ik heb ze nog zelden gevonden, maar altijd in groote hoeveelheden bij elkander. Een *Leucjum aestivum* heb ik jaren lang gehouden voor een Sneeuwlokje, tot een kenner mij zeide, dat het iets bijzonders was.

Maar toch had mijn verblijf in Goor één schaduwzijde. Even rijk, als de planten — was ook de insectenwereld.

„Een lichtzijde bedoelt u,“ zegt wellicht een liefhebber van dat wriemelende goedje. Dat zoudt ge niet zeggen, als gij wist, hoeveel angst ze mij bezorgd hebben. Een libel of vlinder zie ik graag — op een afstand tenminste, maar alle kruipende insecten, vind ik zonder onderscheid afschuwelijk! Ik durfde er nog niet eens rondweg voor uitkomen want ik wist zeker, dat ik uitgelachen zou worden.

De wijnranken, die tegen het raam van mijn logeerkamer tikten, vond ik prachtig, maar ik dacht met afschuw er aan, dat er spinnen, en wie weet, wat nog meer tusschen huisden. Die vreeselijke „kroepdinks“ vergalden dikwijls mijn genot. Eens plukte ik een bloem uit den tuin, toen er een lichtroode kever op mijn hand kwam, en geen kleintje ook. Ik schreeuwde, of ik vermoord werd, zoodat Mevrouw D., die juist de snijboontjes keurde, vol schrik kwam aanloopen half bang, dat ik door een adder gebeten was, hoewel zij er nog nooit een in haar tuin had ontdekt.

„Maar kind, schreeuw je nu om zoo'n diertje?“ lachte zij en nam het bedaard van mijn hand. „Een prachtig insect! kijk eens, hoe mooi glanzend rood, geen vlekje is er op de schilden te zien.“ Ik keek heel eventjes, en moest eigenlijk bekennen, dat ik 't ook mooi vond, maar dat deed ik niet.

„Schepers noemt ze colorado kevers“, zeide mevrouw D., „maar ik geloof niet, dat ze zoo heeten.“ Tot op dit oogenblik weet ik nog niet, hoe ze heeten en waarschijnlijk kan de redactie mij niet op weg helpen, want eene nauwkeurige beschrijving kan ik niet geven.

Op een andere keer zat ik in een der preeelen, toevallig alleen, wat niet dikwijls gebeurde, toen ik opkijkende een kolossale kruisspin in 't oog kreeg, die een net aan het spannen was. De prachtige gelegenheid, om nu eens goed op te nemen, hoe dat ging, verzuimde ik, want ik berekende slechts, dat het priel mijn gevangenis zou worden, zoolang het lieve diertje verkoos vlak voor de opening heen en weer te trekken. Ik hield mijn oogen niet van haar af en zag haar eenigszins violet kruis. 't Scheen mij toe, iets bijzonders te zijn, ik meen, dat de teekening gewoonlijk wit is. Eindelijk bevrijdde de tuinman mij door de spin weg te nemen en dood te trappen. „Ze is vergiftig,“ vertelde hij. In hoeverre is dit waar? In heel Twente, waar de kruisspinnen veel schijnen voor te komen, hoorde ik steeds, dat ze giftig waren. Ik zou nog veel kunnen vertellen

van de schrikken, die de insecten mij bezorgden, maar om het bij de insectologen nu niet geheel en al te bederven, zal ik liever verslag doen van iets, waarnaar zelfs ik met belangstelling gekeken heb. Niet, dat mijn moed ineens zoo was toegenomen, maar er was beschermend vensterglas tusschen mij en het dier of liever de dieren. Ter zake nu.

We waren in den tuin bezig, om in den letterlijken zin des woords op alle slakken zout te leggen, immers: cet âge est sans pitié? toen de meid ons kwam roepen met de mededeeling, dat er een schorpioen te zien was. Een schorpioen? Wat een tropisch idee! „Hoe weet je, dat het een schorpioen is?“ vroegen wij, wel eenigszins twijfelend aan Jannekes kennis. „Mijnheer zegt 't“. Nu, dan zou 't wel waar zijn. Ja, wezenlijk, daar zat iets tegen de ruit, wat veel leek op de schorpioen, zooals die uitgebeeld wordt, bij de teekens van den dierenriem, maar niet half zoo groot, als ik mij had voorgesteld. Ik meende zoo iets te zien, als een hagedis en het viel me tegen, dat het dier niet veel grooter was, dan een groote spin (een gewone en niet de reuzenspin, die ik eens in Apeldoorn ontdekte). Als ik echter die afmeting noem, reken ik niet de staart mede die wel 3 à 4 maal zoolang was, als het geheele lichaam. Voor aan den kop zaten werktuigen, die iets leken op scharen van een kreeft, en, als ik me goed herinner, liep de staart in een scherpe punt uit. Wij bemerkten later, dat het dier vast zat in een spinneweb, want eensklaps kwam de rechtmatige bezitster van het net met vaart aanloopen en beproefde den indringer te verwijderen. Maar dat ging zoo gemakkelijk niet. De schorpioen stak zijn staart recht omhoog, boog hem naar voren en het scheen ons toe, dat hij de spin een steek toebracht. Wij zagen haar tenminste snel achteruit loopen. Maar zij capituleerde nog niet. Weer schoot zij naar voren; haar vijand herhaalde zijne beweging en het was ons, als zagen wij de spin ineenkrimpen van pijn. Zij liet zich met haar draad naar beneden vallen en verdween tusschen de bladeren van den wingerd. Na eenigen tijd zagen we weer een spin te voorschijn komen, waarschijnlijk een andere, want de eerste zal haar bekomst wel hebben gehad. Weer ontstond een gevecht, dat veel langer aanhield, want de spin beproefde buiten het bereik van den gedachten staart te blijven. Maar ook zij moest het opgeven en den tegenstander meester laten van het terrein. Den volgenden dag was de moordenaar verdwenen, misschien op zijn beurt overwonnen door een sterkeren vijand.

Rotterdam.

HENRIETTE K.

